

Omraader tager, hvor det gjælder saa vigtige Forhold som her. Hvor det gjælder Menneskers Helbred og Liv, der griber Slæten ind og værner om dem, der ikke kunne værne sig selv. Jeg tror derfor ikke, man paa nogen Maade bør gaa med til Lovforslaget, som det foreligger. Noget Andet er, om man vil revidere Lovgivningen om Lægevesenet. Det kunde jo tænkes; der har jo været gjort Forsøg derpaa tidligere og været forelagt Lovforslag, som til en vis Grad har fundet Tilslutning, men hvis Behandling ikke er bleven bragt til Ende. Det er muligt, at man ad den Vej kunde komme til i visse Forhold at tilstede Folk, som have aflagt Kundskabsprøve paa et begrænset Omraade, en vis Ret til Praxis, men en saa almindelig Tillæbelse, som den, der vilde følge af dette Forslag, bør man vist aldrig komme til. Det er et fuldkomment rigtigt Hensyn, som blev fremhævet af den ærede sidste Tale, nemlig at Landbefolkningen vilde være daarligt tjent dermed; den vilde blive afftaaren fra at henvende sig til Lægerne; thi paa Landet vil Lægepraxis altid have store Vanskeligheder at kæmpe imod, og der vil meget let enhver medicinsk Praxis falde i Hænderne paa flogte Koner og flogte Mænd. Nei, det, man skulde have Opmærksomheden henvendt paa paa Landet, og som Samfundet ogsaa har Pligt til, det er at sørge for en omhyggelig Sygepleie. De flogte Koner skulle ophøre med at praktisere som Læger og gaa ind under Sygepleien; der kunne de gjøre Samfundet betydelig Nytte. Det er i den Retning, Udviklingen bør gaa, og det ærede Medlem fra Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagb) med hvem jeg iøvrigt i mange Henseender deler Mening, men som jeg med stor Forbauselse hørte udtale sig om denne Sag, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom, at den Maade, hvorpaa han har læst den skønne Fortælling af Biblen, som han hentydede til, har forbauset mig i høi Grad ved Anvendelsen af den; thi at den barmhjertige Samaritan skulde have været Læge, har jeg aldrig hørt Tale om. (Stemmer: Han var Kvaksalver!) Nei, han praktiserede slet ikke i nogen som helst Kvaksalvervirksomhed, han udøvede Sygepleie, og det er den rette Barmhjertighedsgjerning, som disse flogte Koner skulde hengive sig til; men med at gjøre Indgreb i Lægepraxis skulde de hellere lade være.

**Udsættelsen for Forslagsstillerne** (N. S. Larsen): Jeg maa tilstaa, at jeg ikke havde tænkt mig, at det skulde blive nødvendigt i denne Forsamling at forsvare den uendelig befædne lille Reform, som her er foreslaaet.

Jeg troede, det var saa Lidt, det, man her forlangte, at man fra alle Sider kunde erkjende, at det Skridt kunde man da gjøre. Jeg beklager, at jeg har taget feil i denne Forventning; men det skal trøste mig noget, at de Indvendinger mod Forslaget, der ere fremkomne, ikke, efter hvad jeg skjønner, ere særlig holdbare. Hvad er det nemlig, Forslaget gaar ud paa? Det gaar ud paa, at Straf ikke skal anvendes mod den Lægmænd, der giver Syge Raad, naar Dommeren maa antage, at Kuren hverken umiddelbart eller ved at unddrage Bedkommende autoriseret Lægehjælp har havt stadelige Følger for den Syge. At man i et saadant Tilfælde ikke skal anvende Straf, synes mig dog at være en saa simpel og billig Forordning, at jeg ikke ret vel kan fatte, at der kan være delte Meninger om denne Forordnings Begrundethed. Den høitærede Minister fandt ikke, at Lovforslaget, saaledes som det var affattet, klart nok udtrykte denne Tanke. Nuvel, saa kan man jo forandre Affattelsen saaledes, at enhver mulig Tvivl i saa Henseende kan blive fjernet. Naar det er Tilfældet, vil jeg paastaa, at Lovforslaget fuldstændig stemmer med Mænden i den nu bestaaende Kvaksalverilovgivning. Som det allerede er blevet fremhævet, staar der i Forordningen af 5te September 1794, at Straf anvendes, dersom nogen Kvaksalver befindes at tage Syge under Kur, saaledes at han udsætter disse for Fare. Det, som Vægten er lagt paa, er, at Lægmandsbehandlinger eller den uautoriserede Behandling skal have udsat den Syge for Fare. Naar det nu i foreliggende Tilfælde ikke konstateres eller ikke kan antages, at Behandlingen har medført Fare for den Syge, paastaar jeg, at det stemmer med Mænden i den bestaaende Lovgivning, at man heller ikke straffer vedkommende Lægmænd, der har tilladt sig at give Raad eller yde Hjælp til Sygdommes Behandling. Naar man har anført, saaledes som den høitærede Minister, at man ved at vedtage dette lille Lovforslag vil gjøre Skade paa andre Omraader, at man vil tage Grundlaget bort for flere medicinale Foranstaltninger, bl. A. for Medicinalstatistiken, vil jeg sige, at disse Hensyn ingen Rolle spille for den bestaaende Kvaksalverilovgivning. Den er bygget paa et ganske andet Hensyn. Man bør dog betænkkelig tage Sigte paa det Grundlag, som den bestaaende Lovgivning selv har stillet sig paa, og det er Hensynet til den Skade, der kan paaføres den Syge ved uautoriseret Lægebehandling. Det Skridt, som her foreslaas, er, som allerede sagt, ikke nær saa vidtgående, som det, man har gjort i vore Nabolande; idet vi fremdeles have ladet de autoriserede